

Мелбурн – Мелбурн је недавно поставио неславни и необичан светски рекорд, а данас је стигао и до симболичног броја – 250 дана проведених у строгим мерама закључавања. Некада најбољи град за живот на планети претворио се у најзатворенији град на свету доласком пандемије вируса корона на ове просторе у марту прошле године. Иако је тај први талас заразе прошао релативно безболно увођењем краткорочних рестриктивних мера, све је попримило веће и озбиљније размере кад су припадници обезбеђења хотела у којима је био организован четрнаестодневни карантин за путнике који су се вратили кући из иностранства проширили вирус па је дошло до избијања другог таласа епидемије. Ко је тада могао да предвиди да ће учестало закључавање постати стварност за већину грађана државе Викторија и самог Мелбурна, што се дешавало приликом избијања сваког наредног таласа заразе. Влада, која изгледа није размишљала да ли можда постоји и ефикаснији начин да се спречи ширење вируса корона, у закључавању својих грађана нашла је најједноставније решење. Мало-помало и грађани Мелбурна су до сада доживели увођење полицијског часа два пута: једном прошле године, а један је и сада у току, заједно с учесталом применом затварања које је тренутно шести пут на снази.

Становници града с некада најбржим економским растом у Аустралији временом су морали да се навикну на ново стање ствари или на „нову нормалност” – израз који се све чешће могао чути и у медијима, а који је сад постао толико уобичајен, као „добар дан”. Рад у канцеларији замењен је радом од куће, где год је то било могуће, а где није, обезбеђиване су пропуснице за одлазак на посао.

Овакве мере утицале су на сваку пору друштвеног, културног, менталног и духовног

живота. У недостатку тражења и проналажења бољих решења примењиване су и примењују се следеће мере: полицијски час, ограничено кретање, ограничено време проведено ван куће, немогућност кућних посета, учење на даљину, скенирање приликом уласка у супермаркете, амбуланте, болнице и сличне установе. Људима је онемогућено да посећују верске објекте и присуствују молитвама, јер су цркве, као и остали верски објекти, затворене за посете, што је наишло на критику јер показује да тренутна влада не разуме значај духовних потреба за целокупно здравље човека.

С друге стране, показали су да је примењивање новчаних казни и те како један од главних приоритета у поправљању понашања непослушних грађана, али и у попуњавању буџета. Протести, на којима су учествовали грађани који су скупили храбрости и осмелили се да изразе своје незадовољство, приказани су као највећа опасност за ширење вируса. Тако је протест, који би у нормалним условима представљао акт којим се изражава слободна воља грађана и који је одраз демократског друштва, прерастао у лов на грађане уз изрицање високих новчаних казни.

Приликом првог локдауна држава је увела социјални програм који је обезбеђивао подршку оним лицима која су због затварања малих бизниса била у немогућности да редовно зарађују, али се с таквом праксом није наставило приликом сваког наредног закључавања. Они који воде овај град и државу Викторију, али и медији, почели су да шире панику, шаљу узнемирујуће поруке и критикују понашање грађана, тако да је оно што је у почетку изгледало као пролазна ситуација постало у очима обичног човека много горе него што заиста јесте. То је довело до ситуације да су људи полако али сигурно почели да прихватају да се ништа не може изменити и да би требало да будемо задовољни јер увек може бити горе. Тако смо навикнути да је број заражених на дневном нивоу „веома велики”, иако је реално готово увек неупоредиво мањи од већине земаља у свету, од којих неке уопште не примењују рестриктивне мере.

Што се тиче процеса имунизације, она је Аустралији почела релативно касно у односу на остале земље јер је дошло до застоја у набавци вакцина. Притисак који влада тренутно спроводи на становништво у циљу што већег одзива веома је интензиван и више нико не говори о праву на слободан избор. Једноставно се подразумева да сви који могу, морају бити вакцинисани. Тако је главни циљ овог последњег, шестог по реду, закључавања Мелбурна, које траје дуже од два месеца и које је још на снази, заједно с полицијским часом, заправо да се постигне имунизација 80 одсто становништва како би почело постепено отварање граница. Чињенично стање, међутим, говори да је управо сада, у пуном јеку вакцинације, број заражених, бар што се тиче Мелбурна с регионалном Викторијом, већи него икад пре.

Многе компаније и организације, као и здравствени и грађевински сектор, увели су обавезну вакцинацију за своје раднике. Људима је остављено да бирају између вакцине и посла. Мањи број медија и део јавности и опозиције критикују тренутну политику премијера Викторије Данијела Ендрјуза и покушавају да предоче другачији поглед на тренутну ситуацију и евентуално предложи другачија решења. Они сматрају да је влада доношењем погрешних одлука лоше одговорила на изазове пандемије.

Премијер Викторије раније је најавио да је излазак из последњег локдауна планиран за 28. октобар. До тада ће се број дана проведених у изолацији попети на 267, што је готово девет месеци. Како ће изгледати излазак из последњег локдауна и да ли ће он бити потпун или делимичан, остаје да се види. За сада је једино сигурно да ће у новијој историји Мелбурн, град који је био познат као аустралијска престоница спорта, културе и доброг живота, бити познат и као град који је претрпео најдуже закључавање у целом свету.

Јелица Бјеловић Бујас (Политика)